

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Pandectae Veteris Et Novi Testamenti Historicae

Draud, Georg

Frankofurti ad Moenum, 1613

Dvodenarivs dvodecimvs

[urn:nbn:de:bsz:31-162406](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-162406)

DVODENARIVS

DVODECIMVS.

DE DVODECIM CHRISTI
Apostolis.

DE PETRO, APOSTOLO. I.

IN hoc duodenatio vltimo primus locus assignatur Petro, non quod is reliquorum Apostolorum princeps sit & caput, hoc enim soli Christo competit, qui caput Ecclesiae in scriptura appellatur: Sed quia inter Apostolos, qui in Evangelica historia enumerantur, ipsius nomen primo quoque loco ponitur. Is autem Simon Petrus, qui & Cephass dictus est, filius fuit Iohannis seu Ionæ, frater Andreæ, oriundus ex Bethsaida (quæ proculdubio ideo ciuitas Petri & Andreæ à Iohanne Euangelista est dicta) piscationibus initio victum quæritans.

Dignitatem deinde Apostolicam (quæ ipsius vocatio ex sacris nota est) adeptus, Pe-

Dd 4 trus

trus, inter ceteros Apostolos non minimum tenuit locum. Etenim Christus ex mortuis resuscitâs Iairi filiam, neminem patitur esse præsentem, nisi cum Iacobo & Iohanne Petrum: mirandæ transfigurationis Christi in monte, præsens est spectator Petrus: grauissimæ luctæ, quâ sustinuit Christus in monte Oliueti, adest Petrus. Præclarissimam istam confessionem de Domino Iesu: Tu es filius Dei viui; nomine omnium Apostolorum edit Petrus. Christum in aula summi sacerdotis sequitur Petrus. Resurrectionem suam vult Dominus annunciari quidē discipulis, sed in specie & Petro. Qui bis, quis maris se committere audet, vt ad Dominum Iesum tendat, est Petrus. Qui tertia vice per Dominum iam à mortuis resuscitatum interrogatur: Diligisne me? Pasce ergo oues meas; est Petrus. Proinde dubium nullum sit, tam dilectum Christi Apostolum, toties ad oues Christi pascendas admonitum, saluberrimam Christi doctrinam Ecclesiæ fidelissime tradidisse, nobisque eam in suis etiam Epistolis reliquisse.

Hinc tamen existimandum non est, Petrum omni labe ac macula caruisse, ideoque Christo non immerito acceptum fuisse: eos vero qui imbecillitate humana laborant, ac peccatis præuiantur, Domino Iesu charos, gratos & acceptos esse non posse. Is enim non tantū suos quoque nauos habuit, verum in maxime e-

normia

normia ac grauissima peccata quandoq; etiam illapsus est.

A Christo in aquam maris euocatus, aliquot quidem passus initio facit, ac super aquis non aliter ac si terram pedibus calcaret, incedit: postea vero, ventum sibi aduersum sentiens, fidei imbecillitatem haud obscure prodit, dum mergi incipit. Vnde merito etiam audit: Modicæ fidei, cur dubitasti? Deinde Dominum seorsim deducit: ipsi passionem, crucē & mortem suam omnibus modis disluadet: & quantum in se est, salutem humani generis impedire conatur. Quod sane consilium non aliunde habuit, nisi ex ipsius Satanae instinctu: ideoque dignum quoque accipit præmium, ac audit: Abi post me Satana. Cum grauissimum periculum sibi & aliis ob mortem Christi imminere percipit, ibi statim collegas suos præ se eodem nit, seq; ipsis temere præfert, constantiam suam etiam vsque in mortem audaculus offert. Periculo autem deinceps incidente, nihilo secius ac cæteri, aufugit: ac licet animo non nihil recepto, Dominum in aulam vsq; Pontificis eminus sequatur: non multo post tamen, ab imbecilli duntaxat ancilla compellatus, fidelissimum suum Dominum turpiter ter abnegat: semetipsum impie deuouet, ac tandem ex aula se subducens, Magistrum suum penitus deferit. Ista autem omnia Petro euenire passus est Deus singulari quodam consilio, partim

Dd s ne

ne cæteri homines in peccata præcipitati desperarent: partim vero, ne Petro in Ecclesia Christi nimium (quod posterioribus seculis futurum præuidebat Spiritus sanctus) tribueretur, hocq; vnico Petri exemplo luce meridiana clarius fieret, salutem æternam nõ nostris virtutibus, sed meræ gratiæ Diuinæ tribuendâ & ascribendam esse. Et talis quidem fuit Petrus, Christo Domino suo adhuc in hisce terris, visibiliter versante ac obambulâte; qualem vero se præstiterit, Domino iam in cœlũ sublato, sequentia testabuntur.

Quinquagesima itaque die, à gloriosa Domini ascensione, quæ Pentecostes dicitur, iam instante, vna cõgregati Hierosolymis Apostoli, miraculosi Spiritus sancti donis cœlitus illuminantur: & inter hos quoq; Simon Petrus, cuius exhortatione, iam antea in locum desperati ludæ Apostolus electus erat Matthias. Hic iam in nouum quasi mutatus, in publicũ prodiens, palam de Christo docere orditur. Ac in prima sua ista concione, multis Prophetarum vaticiniis adductis, neruose probat, Christum ex mortuis resuscitatum, ac ad dextram patris sedentem effudisse hoc, quod iam (Spiritu sancto per os Apostolorũ variis linguis loquente) corã videant & audiãt ciues Hierosolymitani. Quo etiã sermone corda audiẽtium ita afficiuntur ac mouentur, vt illa ipsa cõcione ad numerum fidelium accedant animæ circiter ter mille.

Paul-

Paulò post, cum Iohanne in templum ascen-
dens, populo vndique confluente, pergit pro-
pagare doctrinam illam de Christo cœptam,
manifeste affirmans, ipsum esse autorem vitæ,
quem omnes Prophetæ prædixerint passurum
ac moriturum esse, id quod tum Hierosolymis
impletum sit. Nihil ergo amplius reliquũ, nisi
vt pœnitentia acta, fide ipsum suscipiant: id
quod denuo multi faciunt, & fit numerus cre-
dentium virorum circiter quinq; milia.

Cæterum summã Apostolicã suã doctrinã
cõplexus est Petrus non tantũ in ea oratione,
qua contra scribas Hierosolymitanos se defen-
dens, inquit de nomine Iesu: Nec aliud nomen
datum est sub cœlo in quo oporteat nos saluos
fieri: verũ etiam in adhortatione sua, qua corã
cõcilio Hierosolymitano aperte asserit: p gra-
tiam Domini nostri Iesu Christi saluos nos fu-
tũros, quemadmodũ & patres nostri salui facti
sunt in veteri testamento. Ac q; hisce duob. in
locis, paucis cõprehendit, illud copiose dedu-
cere voluit in scriptis post se relictis. Scriptõrũ
autẽ Petri hodie extãt Epistolã duã: quarũ po-
steriorẽ (vt Hieronymus ait) pleriq; negãt esse
Petri, idq; ppter styli cũ priorẽ dissonantiam.
Quã sententiã etiã Eusebius amplecti videtur his-
ce verbis: Petri Epistola vna, q; prior esse dici-
tur, citra cõtrouersiã recepta est. Hac & veteres
olim presbyteri, sine vlla hẽsitatione, in suis scri-
ptis vsũ sunt: Eã vero, q; posterior dicitur, nõ esse
legi;

legitimam accipimus : & tamen quia multis videtur esse utilis, cum aliis est vsurpata scripturis. Euseb. lib. 3. cap. 5.

Potissimum autem dedit operam Petrus, vt extaret testimonium de Iesu: ipsum videlicet esse verum Messiam & filium Dei. Docuit deinde de salute æterna, eam nobis cōtingere per fidem in Christum, ex mera gratia. De lege: ipsum tanquam iugum, gentibus nō imponendam: gratis tamen iustificatis opera Decalogi facienda esse. In sufferendis autem aduersis curam adhibendam, ne quis patiatut vt fur aut latro, & si quæ huius generis sunt alia. Act. 15. 1. Pet. 4.

Hanc vero suam doctrinam non tantum in Iudæa & Hierosolymis, verum etiam aliis in locis quamplurimis inter gentes propugnauit, Concionatus est quidem aliquandiu in vrbe Hierusalem. Ac postea vbi Samaritani à Philippo sermonem Dei recepisse dicebatur, missus est & Petrus cum Iohanne in Samariam, vt ibi eos qui nuper ad fidem conuersi erant, vltterius erudiret & confirmaret.

Palæstinæ loca pleraque peragrauit Petrus. Fuit enim Leppæ, fuit Ioppæ, fuit Cæsareæ, vbi vnica concione summam doctrinæ omnium Prophetarum comprehendens docet, Christo omnes Prophetas testimoniū perhibere, quod remissionem peccatorum accepturus sit per nomen eius, quisquis crediturus sit in eum. Factumq;

Etumque est tum, vt ipso adhuc loquente verba hæc, ceciderit Spiritus sanctus super omnes qui audiebant sermonem istum, adeo vt audirentur loqui liguis variis, & simul Christo initiarentur, tincti Baptismo, Cornelii omnes domestici, cognati etiam ac necessarii. Fuisse ipsum quoque in Ponto, Gallatia, Cappadocia, Asia & Bythinia, ex ipsius Epistola prima, capite primo, colligunt quidam. Non desunt, qui ipsum in Alexandria etiam Ecclesiam plantasse affirmant, præsertim Nicephorus, qui scribit: forte Petro Alexandriam contigisse, in qua postea ordinari Marcum, & alias vrbes adierit. Antiochia etiam septem annis sedisse alii sentiunt.

Cæterum quoad Romam & sedem, quam ibi Petrus habuisse fertur, varia admodum sunt autorum opiniones. Quidam enim ipsum nunquam Romam venisse putant: idque partim propterea, quia magna sit diuersitas illorum Autorum, qui eum Romæ fuisse scribant, & in illis scriptis maxime à se inuicem dissentiant: partim quia Euangelista Lucas (qui alias Apostolorum profectioes non reticuerit) Petrum Romæ fuisse nullibi mentionem faciat: partim etiam, quia computatio annorum id non ferre videatur, præsertim si qui dicere velint, Petrum viginti quinque annos Romæ sedisse. Vice versa vero Origenes Tom. 3. in Genes. aperte asseuerat, Petrum circa vitæ finem, Romæ

con-

constitutum, capite demisso cruci affixū esse; eo quod ipse Passionis hunc modū expeti erit. Idem & Eusebius iisdem fere verbis nō vno in loco expresse testatur. Nec nō & Irenæus li. 3. c. 1. & 3. hisce duob. suffragatur, clare affirmans, Petrum & Paulum Romæ Euangelizasse. Tertulianus quoq; de præscriptionibus hæreticorum; ac Hieronymus, multis in locis illud tradunt ac testificantur. Quos sane omnes mēdaciū aguere, in primis cum tam manifeste (quasi extra controuersiam res sit) ista scripserint, & nonnulli ipsorum, non vsq; adeo diu post Petri & Apostolorum tempora vixerint, temeritatis esse forsitan quis putare possit. Proinde hi non male iudicasse videntur, q̄ media quasi via incedentes senserunt, Petrum quidem Romæ certo fuisse, non tamē ibi viginti quinq; totos annos Ecclesiæ præfuisse: sed primo quidem eo venisse, expugnandi Simonis Magi causa. Deinde peragratis iis regionibus, quas in prioris Epistolæ inscriptione commemorat, Romam reuersam supplicio fuisse affectum. Neq; vero hinc vllū Romanæ Ecclesiæ priuilegiū accedit, cum dona Petri personalia fuerint, nec necessario ad successores trāsierint: Neq; si sancti sint, qui loca sancta tenent, sed qui imitantur virtutes eorum. Neq; etiam legitur Petrus vnquā vsarpasse eam autoritatē in reliquos Apostolos, quam postea Romanus pontifex in omniū Ecclesiarum Episcopos sibi vendicauit. Verū pres-

presbyteros hortatur ipse sympresbyter, ne
dominentur cleris, hoc est, Ecclesiæ: sed typi
potius fiant gregis. Quæ ipsius exhortatio
merito apud successores locum habuisse de-
bebat. Sessio præterea ipsius in cathedra Ro-
mana, cum citra fidei iacturam ignorari possit,
satis sit agitata: miracula de certitudine & doctri-
næ eius testantia, breuib. attingere magis poterit.

Porro inter miracula ab ipso adita merito re-
ferri debet, quod in die Pentecostes à Spiritu
sancto illuminatus, incipit loqui variis linguis:
quod mox cum Ioanne orandi gratia in templū
Hierosolymis ascendens, claudum annorum
quadraginta circiter, ad portam quæ speciosa
dicebatur, sedentem, ita sanat, ut statim recta
incedat; quod non ita multo post Ananiam &
uxorem eius Sapphiram, sibi mendaciū de ven-
diti agri pecunia dicentes, verbo necat. Sic Lyd-
æ Ænicā in grabato decumbentem, ac paralyti
octo iam annos laborantē, cōpellat hisce dun-
taxat verbis: Ænea, sanet te Iesus Christus, surge
& sterne tibi: qui illico surgens & sanus iussa
exequitur. In Ioppen, ad discipulam Tabithā,
iam mortuam vocatus, cæteris quæ apud eam
erāt, eiectis mulierculis, & positis genibus, de-
uote orat, ac inq̃t: Tabitha surge: quæ mox aper-
tis oculis resedit. Nec dubium est, Petrum plu-
ra edidisse signa, in Actis Apostolorū non scri-
pta, è quibus vnicū solummodo p̃tere scribitur.
Simonē autem Magum referunt historiæ fide
dignæ, magicis præstigiis tantum venerationis
ade-

adeptum esse, vt statua ipsi cū hac inscriptione erecta sit: SIMONE DEO SANCTO. Nec non ipsum aliquando iactitasse, in cœlum se ascensurum, ac à Diabolis sublatum quidem esse in aerem, sed non diu volitasse. Patrem enim mandasse Diabolis, vt ipsum abiicerent. quod dum facerent, ipsum in terrâ delapsum, paulo post extinctum.

Aduersa autem & calamitates non leues, in functione hac sua Apostolica, sustinere coactus est Petrus. Hierosolymis enim docens resurrectionem Domini Iesu, nec non & resurrectionem mortuorum in nomine Christi, detruditur in carcerem, Postero die productus, mandatum accipit singulari quadam cū comminatione, ne omnino amplius loqueretur, nec doceret in nomine Iesu. Cui cum obsequi non vellet, mox iterum in carcerem coniiicitur: verum angelus Domini per noctem apertis ianuis, eoque producto, monet, vt in templo publice docendo pergat. Quod dum facit, mox cæsus dimittitur, accepto denuo præcepto, ne in nomine hoc loquatur. Anno deinde Domini 45. Claudii vero 3. rursus in Iudæorū gratiam in carcerem coniiicitur: verum tota Ecclesia pro ipso deuote preces fundente, per angelum denuo mirabiliter noctu liberatur, & educitur. Quæ omnia cum in actis Apostolicis prolixè extent, copiosius hic recēdere nolui. Tandem vero propter Simonem Magum
publice

publice (vt superius dictum est) à se pudefactum, in maximum odium adductus est apud Neronem.

Is itaque, vt familiarissime vsus fuerat Simone Mago: ita iam in Petrum ira plane inflammatus, morti ipsum tradendū mandat. Petrus ad crucem damnatus poscit, vt in uersis uestigijs cruci affigatur, siquidem indignus sit, qui eodem modo, quo Christus passus sit, crucifigatur. Quo impetrato, & ipsum & Paulum sub eodem Imperatore, eademque die, videlicet die 29. Iunii, anno Christi 70. alterum cruce, alterum vero gladio necatum historiarum testantur. Et huic rei fidem facere, inquit Eusebius, quod illic (Romæ nimirum) cœmiteria habeantur, in quibus Petri & Pauli nuncupatio ad hunc vsque diem obtineatur.

DE PETRO APOSTOLO,

EPIGRAMMA.

*Piscator primum Petrus, sed Apostolus inde
Insignis, Christi pascere iussus oues,
Officium fido dignum Pastore peregit,
Et voce scriptis feruidus atque potens.
Nec ramentum ipse unquam voluit dominari ulli,
Quippe datum ad summas Principibusque viris
Multa tulit, tandem pedibus, (quod stercore petebat)
Inuersis, crucifixum obinuit onans.*

Ec

DE

DVODENARIVS XII.
DE ANDREA, APOS-
tolo II.

Petro subiungendus videtur Andreas, frater ipsius. Fuit is quoque natus patre Iona, in ciuitate Bethsaida: quæ in Galilæa sita, & ciuitas Andree & Petri à Iohanne Euangelista est appellata. Initio discipulus Iohannis Baptistæ, ipsius beneficio Christum cognouit: mox etiam fratrem Petrum, vt eundem cognoscere disceret, adduxit. Et hac ratione vterque, Iohanne derelicto, secutus est Christum: à quo & postea Andreas æque ac Petrus à piscatura externa auocatus, in Apostolum & piscatorem hominum est electus. De hoc autem Apostolo in sacra historia plura non extant, nisi quod vna cum cæteris, Christi concionum ac miraculorum præsens auditor & spectator fuerit, ante passionem: post passionem vero certis quibusdam Christi apparitionibus, necnon & ipsius in Christi ascensionem interfuerit, ac prædicandi Euangelii mandatum acceperit. In die Pentecostes, Spiritu sancto in Apostolo mirabiliter illapso, iisq; docendi & propagandi Euangelii causa egredientibus, aliis quidem in has, aliis autem in alias terræ partes, Andreas in Scythiâ abiit, vt ex Origene de ipso testatur Eusebius. In Scytharum autem solitudines, ad vtrumque Pontum Euxinum ipsum accessisse, itinere facto per Cappadociam, Gallatiam ac Bithyniam Nicephorus refert.

Nazianzen

Nazianzenus in Epirum missum Andrea dicit: ac Hieronymus in Achaia, Epiro conterminam, eum profectum esse tradit. Quas vero alias in regiones abierit, quamdiu ibi moratus, quo successu docuerit, quæ pericula sustinuerit, ex certis ac fide dignis historiis commemorari nequit. Vnicū tamen silentio præterire nolui: quod pleræque de sanctis vulgaræ historiæ testantur, ipsum in Patris, ciuitate Achaia, ab Ægea, præfecto Edessenorum, in crucem esse actum.

DE ANDREA APOSTOLO.

EPIGRAMMA.

*Andreas Petri frater, primumq, Iohannis
Baptista auditor, discipulusq, pius.
Atq, huius ductu, Christum cum fratre secutus,
Munus Apostolicum nactus uterq, fuit.
Gnauiter id subiit. Tandem post mille pericla
In cruce extrema clausit & ipse diem.*

DE IACOBO ZEBEDÆI,
Apostolo III.

DVos hosce fratres, Petrum nimirum & Andream, in catalogo Apostolorū à Matthæo posito, sequuntur alii duo fratres, Iacobus videlicet & Iohānes. Ac nomē Iacobi primastenent: Iohānes vero subsequitur. Id q̄ initio statim

Et 2 ad

ad aliquam Iacobi laudem facere nonnulli sentiunt. Natum autem hunc esse patre Zbedæo, matre vero Salomè, quæ & Maria Iacobi dicebatur, ac appellatum Maiorem, Domini que consobrinum, apud omnes extra controuersiam est. Vocatus iste à Christo ad munus Apostolicum, absque omni cunctatione, patre etiam ac omnibus relictis, Christum sequitur. Exercuerat autem antea piscaturam, & sic ex nauicula piscationis, ad nauiculam Christi, id est, Ecclesiam curandam est adhibitus. Apostolus iam factus, ipse & frater Iohannes fortiuntur nomen Bnchergen, quod sonat filios tonitruui. Qua nominis impositione, Dominus proculdubio significare voluit, ipsos voce Euangelii nihilo secius frugifera reddituros corda auditorum, ac tonitru cælitus emissum fecundam seu fertilem reddere solet terram. Qua singulari autem beneuolentia ac amore Dominus hunc Iacobum semper præ cæteris Apostolis persecutus fuerit, ex Euangelica historia liquido patet. In initio enim reuocaturus in vitam Christus archisynagogi filiam mortuam, admirandi ac vere diuini illius operis spectatores nullos esse patitur, nisi cum Petro & Iohanne Iacobum hunc. Hunc solum cum reliquis duobus gloriam suam (cum in monte transfiguraretur) intueri voluit. Hunc cum dictis duobus, lucis suæ tristissimæ ac precationi ardentissimæ in monte Oliueti præsentem esse iussit.

Cum

Cum vero in multis labamur omnes, nec sit, qui sine crimine uiuat, etiã hic aliquid humani passus est. Nam humanum ac huius seculi regnum Christi somnians, matrem subornauit. quæ à Christo peteret, vt sibi & fratri liceret sedere in regno Christi, alteri ad dextrã, alteri vero ad sinistram. Quæ sane petitio, præter singularem quandam superbiam, magnam etiam tum stultitiam, tum in schola Christi ruditatem sapiebat. Cæterum tum temporis à Domino melius instructus, melius etiam sapere cœpit. Humanum enim est errare, at perseverare Diabolicum.

Itaque in festo Pentecostes de regno Christi & aliis omnibus, ad vitam æternam consequendam necessariis, aliter illuminatione Spiritus sancti edoctus, cœpit ipse etiam docere alios; idq; potissimum Hierosolymis, vbi maiorem vitæ suæ partem egisse fertur: & tamen pro occasione in vicinia illa quandoque Euangelium prædicasse dicitur. Tandem vero anno Christi 45. Claudii vero tertio, Hierosolymis ante diem azymorum, ab Herode nuper regnum ingresso, ac ludæis hac ratione gratificari volente, gladio est interfectus. De cuius obitu Eusebius lib. 2. cap. 9 sic scribit: De hoc Iacobo Clemens historiã memoratu dignam, in septimo hypotyposeon, quam ex præcedentium relatione acceperat, ponit dicens: Is sane, qui eum ad tribunal duxerat, cum marty-

Ee 3 rium

rium subiturū cerneret, ea re motus, & se Christianum esse vitro est fassus. Ducti sunt igitur simul utriq; Ille vero in itinere petiit à Iacobo, vt sibi ignosceretur. Hic cum parumper deliberasset, pax tibi, inquit, & osculatus est eum. Atque ita simul uterq; decollatus est. Hæc ille. In hunc itaq; modum Iacobus ipsa experientia didicit, Christi regnum non de hoc mundo esse: vnde & calicem Christi libenter bibere, & proprii sanguinis effusione Euangelium Christi veluti obsignare, gratus voluit.

DE IACOBO ZEBEDÆI,
Apostolo,

EPIGRAMMA.

*Hic consobrinus Christi cum fratre Iohanne,
Munus Apostolicum nactus, obiit idem
Strenue intrepide. Atq; hinc dictus uterq; Bne-
hagen,*

*Verba utriusq; etenim fulminis instar erant.
Impius hunc ferro truncari iussit Herodes,
Cum gente Hebræa gratiam inire volens.
Scilicet egregium id mediū est quod cadit priorū,
Prætorum inter se conciliatur amor.*

DE IOHANNE EVANGE-
listæ, & Apostolo IV.

EX præcedentibus liquet, Iohannem hunc
Apostolum & Euangelistam natum esse
patris Zebedæo, matris vere Salome, ac fratrem
fuisse

fuisse germanū Iacobi illius, de quo modo dictum est. Piscator vero etiam cum esset, vna cum fratre, iuxta mare Galilææ à Christo vocatus, & patrem & piscaturam deserens, fit Apostolus. A Christo autem in tantum diligitur, vt inter cæteros ipsi facile charissimus discipulus fuisse videatur. Nam præter id quod tribus istis mirandis ac stupendis Christi operibus, resuscitationi defunctæ puellæ nimirū, transfigurationi in monte, agoni in monte Oliueti adhibetur, præter id, inquam, habet alia multa signa singularis Christi erga se amoris. Cum enim iam adesset tempus comedendi agnum paschalem, ac è cæteris omnibus duos eligere vellet Dominus, quos ad præparandum locum cœnæ idoneum, in urbem Hierusalém, ablegaret, præ reliquis ad illā legationem dignus iudicatur Iohannes. Reliquis deinde omnibus in vltima ea cœna ad mensam assidentibus, solus Iohannes is est, quem Dominus sibi in sinu recumbere voluit. Ac alii omnes, licet magnopere desiderarent cognoscere, quis sit, quem Dominus se proditurum conquestus erat: tamen id aliter & commodius experiri se posse non existimant, quam si Iohannem per nutum subornent, vt à Domino id expiscetur. Nouerant enim ex singulari familiaritate, qua Christus Iohannem fouebat, denegatū hoc ipsi non fore. Et quid multis opus? Cum Iohannes ipse per periphrasin se vocet eū discipulū

Ecce enim quem

quem Christus amarit. Taceo iam ex septem Christi in Cruce prolatis verbis, etiam vnum fuisse illud, quo Christus Iohannem non tantum humaniter alloqui dignatus est, sed ipsi propriam quoque matrem commendare voluit, dicens: Ecce mater tua. Taceo ex illis Christi verbis etiam hoc fuisse, quo matrem consolari ac ostendere ei voluerit, quem deinceps loco sui filium habitura esset, dicens: Mulier ecce filius tuus. Quo sermone haud obscure testatus est Dominus, non solum quantæ curæ sibi mater, sed quantæ vicissim etiam curæ sibi esset discipulus suus Iohannes.

Cæterum, quod ad loca, in quibus Iohannes Euangelium de Christo propagarit, attinet, manifestum est ex actis Apostolorum, ipsum vna cum Petro, cõmuni reliquorum discipulorum consilio missum esse in Samariam, ad confirmandos in fide eos, qui à Philippo iam prima Euangelii semina exceperant. Vbi etiam, ad manuum impositionem, quam ipse & Petrus apud fideles adhibebãt, mirabiliter datus est Spiritus sanctus. Diuisione autem Apostolorũ facta, ac alijs in alias regiones pergentibus, Iohannem sortitum esse Asiam, autor est Eusebius. Ac Ephesi quidem ipsum aliquandiu, vt pastorem moratũ esse multi affirmant: qua in sententia etiam fuisse videtur Irenæus, dicens: Ephesi Iohannem fuisse, cum suũ Euangelium scriberet. Nec multo post, inquit
idem

idem Irenæus, Paulum quidem fundasse Ecclesiam Ephesinam, sed Iohannem ibi perman-
sisse vique ad Traiani tempora.

His accedit, quod Eusebius quidem scribit, Iohannem Apostolum tempore Domitiani, anno Domini 96. circiter, propter diuini verbi testimonium ad Insulam Patmon esse conde-
mnatum (vbi & suam Apocalypsin scripsisse creditur) mox tamen subiungit, eundem Iohannem, mortuo Domitiano, de exilio reuer-
sum: Ephesi denuo commorari cœpisse, ac ibi residentem, Asiæ minoris Ecclesiam gubernasse. Vbi simul etiam prolixam historiam commemorat, de iuvene quodam, à latronū sodalitia per Iohannem reuocato, quam lector ex vigesimo capite libri tertii historię ipsius petere potest.

Capita vero doctrine, quam Iohannes professus est, quæ fuerint, cernere licet ex scriptis ipsius quæ Ecclesiæ reliquit; potissimum vero ex historia Euangelii. Illam autem præcipue fertur adornasse contra deliria Cerinthi ac E-
bionis, qui somniabant, Christum non esse Patri consubstantialem, nec verum Deum. Hinc factum est, quod Iohannes diuinitatem Christi tam sollicitè asserit: ac per totum illud suum Euangelium fidem in Christum tot verbis inculcat. Iustitiam etiam gratuitam, quam per so-
lam in Christum consequimur fidem, vix quicquam Euangelistarum dilucidius ac planius

Et s tra-

tradidit Iohanne isto. Nouissimus autem omnium Euangelistarum historiam suā Euangelicam contexit: ideoque cum videret, quæ à reliquis tribus conscripta essent, illa quidem approbavit omnia: Verum desideratis nonnullis, quæ ante incarnationem Iohannis Baptistæ acciderant, illa in suo Euangelio addere, ac egregias etiam Christi conciones à cæteris omissas recensere, ipsi visum est. Quia vero fidem oportet esse efficacem per Charitatem, ideo Iohannes in sua Epistola primā Charitatem fraternam mirum in modū commendat & extollit. Reliquæ duæ Epistolæ, sub ipsius nomine extantes, ab Eusebio, lib. 3. cap. 22. inter Apocrypha numerantur.

De miraculis ab ipso editis nihil certi constat: in vas oleo calefacto plenum ipsum immissum, indeque illæsum esse egressum, a deo incertum est, ut multi etiam dubitent de loco, Ephesine an Romæ factum sit. Imbecillitatis humanæ est, quod Iohannes, capto iam Christo, fuga salutem quarit, ac relicto vestimento (Iohannē enim fuisse, de quo ista Marcus 14. cap. scribit, quidam opinantur) nudus elabitur. Vicissim autem eximiæ pietatis fuit, quod Ephesi balneum, lauandi gratia, ingressus, mox ubi Cerinthum ibidem cernit, denuo egreditur dicens: Fugiamus, ne corruat balneum, in quo Cerinthus, veritatis inimicus, lauat; ut Euseb. lib. 14. cap. 14. testatur.

Inter alias calamitates quas sustinuit, etiam refertur exilium ipsius, dum sc̄uiente in Christianos Domitiano, ipse in Pathmo delitescit: ac anni spatio elapso, inde demũ, succedere Nerua, ac impia decreta Domitiani rescindẽte, Ephesum reuertitur. Vbi tandẽ anno Christi 102. (vt apud Eusebium ex D. Hieronymo annotatur) placide abdormiuit. Et ista de Iohanne: cuius scriptis si crediderimus, æque ac is, à Domino diligeremur, ac in æternum cum ipso saluabimur.

DE IOHANNE EVANGELISTA
& Apostolo,

EPIGRAMMA.

*Munere Apostolico fuit hic quem dico Iohannes,
Quin & Euangelico, functus viroq; simul.
Hũc Christus summo cõplexus amore Iohannem,
Is quem Christus amat, dictus & inde fuit.
Discipulum sese ipse vocat quem Christus amavit,
Signaq; amoris erant indubitata satis.
Hic est quem matri moriens matremq; vicissim
Mandauit dicens: Filius ecce tuus.
Et mox intentis oculis conuersus ad ipsum,
(O quam fidus amor!) En tua mater, ait.
Actus in exilium, in Pathmo latuisse per annum
Dicitur. Interea Domitianus obit:
Hinc rediens Ephesum, placide obdormiuit ibidẽ;
Cum commendasset seq; suosq; Deo.*

DE

DVODENARIVS XII.
DE PHILIPPO APO-
stolo V.

TEstantur acta Apostolica aperte: Aposto-
los duodecim communicato consilio cō-
uocasse multitudinē reliquorū discipulorum,
illisq; iniunxisse, vt ex eorum numero circum-
spicerent viros spectatæ probitatis septem, qui
ministrarent mensis. Non enim esse placitum,
vt ipsi duodecim nimirum Apostoli, derelicto
sermone ministrarent. Vade satis patet, duos
fuisse, qui nomine Philippi sint appellati: al-
terum Apostolum, alterum Diaconum seu
ministrantem. Diaconus fuit is, de quo Lucas
postea in Actis scribit: Postridie vero nos, qui
eramus cum Paulo, venimus Cæsaream. Et
ingressi in domum Philippi Euangelistæ, qui
erat vnus è septem, mansimus apud eum. Huic
autem erāt quatuor filia virgines, Prophetan-
tes Actor. 21. De hoc iam non est sermo. Alte-
rum autem qui postea electus est in Aposto-
lum, fuisse Sympatriotam Petri & Andree,
oriundum videlicet ex Bethsaida, sita in Gali-
læa, ex Euangelio Iohannis liquet: Petro itaq;
& Andrea fratre ipsius, à Domino iā receptis,
postero die Dominus Iesus in Galilæam exitu-
rus, reperit Philippum, eumq; vocans dicit:
Sequere me. Philippus in hūc modum assump-
tus, videt postea Nathanaelem: quem & is ad
Christum adducit; Charitatis enim fraternæ
est,

est, ut in veram notitiam Christi adducti, alios quoque adducere conemur. Ex eo tempore Philippum crebro cum Domino conuersatū, præclarissimarum concionum, necnon & stupendorum miraculorum ipsius præsentem tum auditorem, tum etiam spectatorem fuisse, ex aliis Euangelistæ Iohannis relationibus apparet. Etenim ad mare Tiberiatis (refert Iohannes) Dominum Iesum cum Philippo (nimirum ipsius confirmandi gratia) consilium cœpisse de ratione pascendi innumeram multitudinem hominum ad se venientium. Familiaritæ hanc quæ Christo cū Philippo intercedebat, non ignorabant etiã Græci seu Gentiles. Vnde ipsi, postquam Hierosolymã adorandi gratia, in festo venerant, per Philippum accessum ad Dominum Iesum quarunt, ad ipsum accedentes ac dicentes: Domine, volumus Iesum videre, Ioh. 12. Hoc etiã facit, quod cæteris tacentibus solus Philippus Dominum in concione à cœna interpellat, inquit: Domine, ostende nobis patrem & sufficit nobis. Præter hanc Philippi cum Christo consuetudinem, aut pauca aut nulla apud fide dignos scriptores de eo extant, quantum quidem ad ea attinet, quæ ante passionem & resurrectionem Christi facta sunt.

Post resurrectionem Christi, ipsum in Scythia annis viginti concionatum plerique testantur. Eusebius lib. 3. cap. 27. ex Clementis
 t esti

testimonio maritū ipsum fuisse, ac liberis procreandis operā dedisse, nec non & filias elocasse, manifeste recenset. Similiter & Polycrates, Ephesinæ Ecclesiæ Episcopus commemorat, Philippi vnus ex duodecim filias duas in virginitate consenuisse, & alteram eius filiam, quæ in Spiritu sancto conseruata sit, Ephesi quiescere: fides tamen esto penes lectorem. Crucifixum ipsum & lapidibus obrutū, anno Christi 45. Claudii vero 12. Eusebius in Chronicis annotauit. Idem tamen Eusebius lib. 3. c. 28. ex Epistola Polycratis, Ephesini Episcopi, de obitu Philippi allegat hæc verba: Philippus vnus ex duodecim obdormiuit Hieropoli. Idem confirmat quoq; Synopsis Dorothei, Episcopi Tyri. Ac sunt omnino variæ opiniones de ipsius morte, quales hic commemorare, nō parum quidem molestiæ, parum autem vtilitatis adferre videtur.

DE PHILIPPO A-
postolo,

EPIGRAMMA.

*Hic ex Bethsaida Galilæa oriundus. Et inde
Andrea & Petri Sympatriota fuit.
Discipulus Christi: factus mox Nathanaelem
Ad Christum adduxit. Nempe coegit amor:
Fertur liberius cum Christo sepe locutus,
Id cæna Domini quod satis acta probant.*

Ef.

*Efferagens (Scythiã dicunt) immane peremptã
Crucifixerunt. Scripta docent veterum.*

DE BARTHOLOMÆO A-
postolo VI.

EX testimonio Petri de Natalibus colligi-
tur, Bartholomæum fuisse natione Syrum,
eumq; ex omnibus Apostolis solum extiisse
nobilitate carnali clarum & ornatum, vt qui
regis Syrorum nepos fuerit. De hoc autẽ Bar-
tholomæo non multa mentio fit in Euangeli-
ca historia, excepto ipsius nomine, quod in Ca-
talogo Apostolorum quoque recensetur. I-
psum autem in India Euangelium Christi
docuisse Eusebius lib. 5. cap. 9. refert, inqui-
ens: Ad Indos venisse dicitur Pantænus, v-
bi illum Euangelium Matthæi (quod ante
aduentum ipsius in India fuerit) apud quos-
dam illic Christum cognoscentes, reperisse
ferunt: quibus Bartholomæus, vnus ex Apo-
stolis predicauerit, & scriptum Matthæi in He-
bræorum literis reliquerit, quod & ad prædi-
ctum vsque tempus seruatum esse volunt. Ha-
ctenus illẽ.

Suam vero doctrinam quibus confirma-
rit miraculis: aut quibus hinc inde exposi-
tus fuerit & subiectus periculis, de hoc nul-
lam fere mentionem faciunt scriptotes. Ex-
cepto ipsius martyrio, quo in Armenia vr-
be Albania, coronatus esse fertur. Illiq;
enim

enim ipsum ab Aftyage, Polymnii fratre, pelle prius detracta, interfectum esse Sabellius auctor est, idque ex insidiis pontificum illorum qui dæmonibus seruire solebant. Rationale Diuinorū perhibet, ipsum initio execoratum, ac deinde demum decollatum quoque esse. Quo sane crudeli mortis genere doctrinæ suæ certitudinem fideliter obsignauit.

DE BARTHOLOMÆO A-
postolo.

EPIGRAMMA.

*Ex omni numero est hic solus nobilis ortu,
Regis Syrorum nam fuit ille nepos.
India Euangelium Christi didicisse per ipsum
Fertur, ubi & tandem martyrio oscubuit.
Namque ipsum Aftyages detracta pelle peremit,
Hæc quæ sunt fidei hæc premia iniqua nimis.*

DE THOMA APOSTO-
lo VII.

Thomas in Apostolorum catalogo etiam recēsetur, ac in Euangelica historia Didymus alio modo appellatur. Quibus autem parentibus natus, quaque ratione & ubi ad Apostolatam vocatus sit, in sacris non exprimitur. Christi autem coniectiones ipsum audisse, miraculaq;

culaq; coram spectasse, & reliqua etiam cum
 cæteris Apostolis communia habuisse dubium
 non est. In primis verò luculenter depingitur
 enormis ipsius incredulitas, quo omnes discât,
 quantum possit homo, relictus propriis suis
 viribus, ac non adiutus gratia diuina. Sed & o-
 solationis plenissima concio ipsi habetur, dum
 audit: Quia vidisti Thomam, credidisti: beati
 qui non vident, & tamen credunt ne videlicet
 desperent, etiam in grauißima peccata lapsi,
 si modo pœnitentiam vere agant. Thomam
 autem misisse Thaddæum ad Agbarum, idque
 iussa Domini, vt sanitati ipsum restituat, Euse-
 bius indicat.

Idem deinde Eusebius asserit, Thomam in
 diuisione Apostolorum obrigisse Parthiam, vt
 in ea Euangelium propagaret. Cui etiã suffra-
 gatur Dorotheus Episcopus Tyri, in sua Sy-
 nopsi, dicens: Thomas, quemadmodum tra-
 ditio habet, Parthis, Medis ac Persis Euangeliũ
 Domini nostri Iesu Christi prædicauit. Prædi-
 cauit enim Germanis, Hircanis, Baëtris & Mæ-
 gis. Quidam lanceis eum transfuerberatum es-
 se: quidam vero gladio interfectum putant.
 Dorotheus, quem paulò antè citauit, in sua sy-
 nopsi sic inquit: Obdormiuit autem Thomas
 Calamina, ciuitate India, calamo quem lan-
 ceam vocant, occisus, vbi & honorifice sepul-
 tus est.

DE THOMA APOSTOLO,
EPIGRAMMA.

Munere Apostolico Thomas quoq; functus. Eundem

*In simul & Didymum pagina sacra vocat.
Hic nisi quod tereret digitis, oculisq; videret,
Credere nil voluit. Vah homo desipiens.
Post tamen à Christo edoctus, veniaq; petita,
Peccatum agnoscens, credulus inde fuit.
Parthos hic docuit, Calamo, qua lancea vulgo
Dicitur, extinctus. Quod Dorothæus ait.*

DE MATTHÆO A-
postolo, VIII.

Octauum locū in Catalogo Apostolorum tenet Matthæus: cum binominem fuisse ex Marco apparet, qui cum appellat Leui, ac Alphæi filium fuisse pronuntiat. Publicanū ipsū egisse Capernai, aut vicino aliquo in loco, ex historia Euangelii colligitur. Iesu autem locum istum, vbi Matthæus ad teloniū sedebat, forte prætereunte ac ad Matthæum dicente: Sequere me, Matthæus illico relictis omnibus, Dominum sequitur, ipsumque parato solenni conuiuiō, multisq; aliis publicanis ad id vocatis (proculdubio vt hac ratione etiam ipsi ad Christum conuerterentur) hospitio excipit. Postea & publicam quasi muneris sui confirmationem,

mationem, cum reliquis Apostolis vndecim in genere accipit. Ac post Christi ascensionem vna cum cæteris, iisdem etiam donis Spiritus sancti ornatur: fitque non tantum (vt iam dictū est) Apostolus, sed etiam Euangelista. Porro qua fide ac dexteritate doctrinam Christi propagarit, luculentū ipsi perhibet testimoniū Euangelica historia ab ipso conscripta. Quam Hebræo sermone scriptā esse apud Eusebium Papias refert hisce verbis: Matthæus itaque Hebraica dialecto librum suum composuit. Quemadmodum & ipsum Hebræis prædicasse, alibi Eusebius testatur, Iulius Africanus (qui nomen Abdię præ se fert) narrat, Matthæum in Æthiopiam venisse, ibiq; duos Magos, qui se deos esse iactarint, confudisse, nec non & alia multa in ea regione miraculose operatū esse. Verum autori isti vulgo non multum tribuitur fidēi. Dorotheus Episcopus Tyri, Matthæum Hierapoli Parthiæ obiisse, ibique cum honore sepultum esse in sua Synopsi tradit. At de Matthæo ista sufficiant.

DE MATTHÆO A-
postolo,

EPIGRAMMA.

*Hic est Matthæus qui veltigalia primum
Exegit, Leni dictus & ille fuit.*

Ef 2

Ma

*Me sequere, huic Christus cū diceret; ilico surgēs
 Obsequitur Christo; Conuiuiniq; parat,
 Christo ac discipulis Christi, sociisque vocatis,
 Nempe esse & socios participes voluit
 Colloquiū Christi sancti atque exinde salutis.
 O quanto flagranspectus amore fuit!
 Non minus hic scriptis quam viua voce docebat.
 Huius apud Parthos molliter ossa cubant.*

DE IACOBO MINORE,
 Apostolo IX.

Nonus in Catalogo Apostolorum est Iacobus iste: qui alias etiam minor dictus est, ad differentiam alterius Iacobi, cuius superius facta est mentio. Idque propter hanc causam, quia huius vocatio ad Apostolatam posterior erat, quam illius. Appellatus est & iustus, propter singularem suam seueritatem. Insuper etiam frater Domini nominatus est, vel propter singularem cum ipso conuersationem ac conuictum, & quia Dominus ipsum loco fratris habuerit, vt quidam opinantur: vel quod forma corporis & moribus Domino fuerit quam similitus, vt alii putant: vel quod fuerit filius Iosephi, ex alia vxore, quam ex Maria virgine, seu matre Domini, vt rursus alii autumant. Ista vtut se habeāt, certe eorum sententia maxime verisimilis videtur, qui cum D. Hieronymo statuunt, secundum cognationem, Iacobum dici

dici fratrem Domini, quia de Maria Cleophæ
 (quæ soror matris Domini erat) natus sit. In
 libro autem, quem contra Heluidium scripsit
 Hieronymus, prolixè indicat, Iacobum fuisse
 Alphæi & Mariæ Cleophæ filium. Quemad-
 modum etiam à Matthæo, Marco & Luca, Ia-
 cobus Alphæi expresse appellatur. Ita vt Chri-
 stus Dominus & Iacobus Minor, duarum so-
 rorum filii esse videantur. Hic in cõcilio Hier-
 osolymitano ad fratres cæteros concionem
 habens, decernit, gentibus non esse imponen-
 dum intolerabile iugum legis Mosaicæ. Sor-
 titus est quoq; teste Eusebio primam Episco-
 palem Ecclesiæ Hierosolymitanæ sedem. Cui
 Episcopatu prædixit ipsum, per annos tri-
 ginta, ex Eusebii supputatione colligitur. De
 Epistola Iacobi inquit Eusebius lib. 2. cap. 1. in-
 ter cætera. Eius dicitur esse Epistola, quæ in-
 ter catholicas prima est. Sciendum autem est,
 esse adulterinam: non enim multi ex veteri-
 bus mentionem illius faciunt. Denique ipsum
 è pinna templi deiectum, ac fullonis instru-
 mento percussum, obiisse, ex historia Eusebii
 manifestum est. Ac qui insignem ipsius pieta-
 tem, deuotionem ac martyrium tandem ple-
 nius cognoscere cupit, ex prædicta historia li-
 bro secundo, cap. 23. omnia copiose & prolixè
 videre poterit.

DE IACOBO MINORE,

Apostolo,

EPIGRAMMA.

*Iacobus Minor hic, alio quoq; nomine Iustus,
 Qui frater Domini dicitur & ipse fuit.
 Concilio Solymis habito, intolerabile legis
 Mosaica docuit gentibus esse iugum.
 Triginta docuit quoq; primus Episcopus annis
 Assiduus Solymis. Ab amor in patriam!
 Epinna templi tandem deiectus obiit,
 Nempe recompensam hanc turba maligna
 dedit.*

DE IVDA THADDÆO

Apostolo, X.

IVdas hic, qui alias Lebbæus & cognomento
 Thaddæus, est appellatus: à quibuidam filius
 Iosephi fuisse putatur, sed incerto id indicio.
 Proinde commendatur eorum sententia,
 qui ipsum statuunt fuisse fratrem, non solum
 Iacobi istius Minoris, quem modo descripsi-
 mus: verum etiam Simonis illius, qui paulò
 post subsequitur. Pater autem horum trium
 Cleophas dicebatur & Alphæus, ac Iosephi
 frater traditur fuisse. Vnde dextre colligi pos-
 se videtur, Cleopham, qui & Alphæus dicitur,
 ac Iosephum, duos fuisse fratres, & in matri-
 monio

monio habuisse duas sorores, nimirum Mariam, matrem Domini, & Mariam Cleophæ, quæ vulgo soror matris Domini vocatur. De hoc Iuda nihil habent sacræ literæ, nisi quod Iohannes Euangelista testatur in proluxa oratione Christi, à cœna habita, quæsiuisse Iudam, quamobrem discipulis se suis, & non mundo ostensurus esset Christus. Hic Ecclesiam Iesu Christi, (facta diuisione Apostolorum) primum in Mesopotamia & Ponto dilataste: Deinde eti. in Iudæam & vicinas regiones, videlicet Galilæam, Syriam, Samariam, Idumæam & Arabiam, docendo peragrassè fertur. Eû quoque ad Agbarum, Edesseorum regem, missum esse, & Eusebius & Hieronymus asserunt, à quo & Agbarus pristinæ valetudini sit restitutus. Non tantum autem regem Agbarum, sed tam tēporis permultos in Edesseæ regione mirabiliter curauit Thaddæus, & verbum Domini de Christi morte, ac passione diserte ibi docuit, vt ista omnia prolixè & copiosè ab Eusebio recensentur. Epistola vero ipsi inscripta ab Eusebio inter τὰ ἀντιλεγόμενα refertur. De obitu ipsius variant autores: sunt tamen qui ipsum cum fratre Simone in Persidem profectum, ibidem à sacerdotibus Ethnicis interemptum dicant: at fides sit penes lectorem.

DUODENARIUS XII
DE IVDA THADDÆO,
Apostolo,

EPIGRAMMA.

*Proditor hic minime est Iudas, cognomine namq;
Hic est Thadæus, patre factus Cleopha.
Missus ad Agbarum, morbo releuauit eundem,
Vnus cultus edocuitq; Dei.
Post multas peragrans urbes, in Perside tandem
Sacrificium seu a cade peremptus obit.*

DE SIMONE SIVE SIMEO-
ne Apostolo, XI.

Simonem hunc fuisse fratrem Thaddæi illius, de quo modo dictum est, plerique sentiunt, ipsumque natum esse dicunt ex patre Alphæo, qui cognomine Cleophas fuerit vocatus, ac matre Maria, sore matris virginis. Hic alio nomine appellatus fuit Cananæus, seu quod idem est, Zelotes. Hinc D. Hieronymus in cap. 10. Matthæi inquit: Simeon Cananæus ipse est, qui in alio Euangelista scribitur Zelotes: Cana enim idem significat quod Zelus. Vnde facile colligi potest, ipsum nomen hoc suum ob insignem Zelum, quem Hebræa vox Cana exprimit, & non à vico Galilææ, sortitum esse.

Professum hunc esse Euangelium Christi,
pri-

primum in Ægypto, Libya & Persia: deinde etiam per Cyrenam, Africam, regiones ad occidentalem oceanum & Insulas Britannicas, vulgo existimant. Inde reuersus, Hierosolymitanæ præficitur Ecclesia, ac fratri Iacobo in Episcopatu succedit. In quo etiam præsedisse annos 47. vel circiter dicitur. Nam diu admodum vixisse, ac ætatis annum centesimum vigesimum attigisse fertur. Vnde facile coniectura assequi licet, ipsum multarum animarum cū salute, strenue ac indefesso labore Euangelium docuisse. Ac quia ingrattissimus hic mundus malam eiusmodi Euangelii præconibus solet rependere mercedem & gratiam, dubium non est, quia multa, tot annorum spatio grauissimaque pericula experiri coactus sit: id quod etiam Eusebius silentio præterire non potuit, de martyrio, quod Simon Hierosolymis passus sit, in hunc modum scribens: Post Neronem ac Domitianum, sub eo Imperatore, (Traiano) cuius iam tempora inquirimus, rumor est singularim & per ciuitates, per seditiones populares, motam esse contra nostros persecutionem, in qua Simeonem Cleophæ filium, quem alterum fuisse Ecclesiæ Hierosolymitanæ Episcopum significauimus, martyrio vitam finisse accepimus. Et paulo post de eodem, ex Egesippo refert ista: Hic rationem (Egesippus) de quibusdam hæreticis scribens subiungit ac significat, quomodo prædictus

Ff s Simeon

258 DVODENARIVS XII,

Simeon, ab iis eodé tempore variis modis accusatus, tanquã Christianus, plurimis diebus flagris cæsus sit, ita vt ipsum iudicem, & qui circa illum erant, plurimum stupefecerit; atque ita finem Dominicæ passioni conformem acceperit. Quod martyrium ipsum passum esse, dicit Eusebius ex Egesippo, cum natus iam esset annos centum & viginti, sub Traiano Cæsare & Attico consulari.

DE SIMONE A-
postolo,

EPIGRAMMA.

*Simon Zelotes fuit hic cognomine dictus
Nam Zelo insigni preditus ille fuit.
Iacobo extincto Solymis, successit eidem,
Expositum sciret se licet esse malis
Flagris hic, annos natus centum atque viginti,
Innumeris mortem casus ad usque fuit.
Nempe ita consimile est passus quod Christus
Iesus,
Cui conformis in hoc hac ratione fuit.*

DE MATTHIA A-
postolo, XII.

Iuda proditore in locum suum iam digresse,
Ivisum est reliquis Apostolis, alium quendam,
qui cum ipsis conuersatus sit ex eo tempore,
quo

quo Iesus docere & miracula edere cœperit, ipsi substituere. Ipsi itaque hac de re monente Petro, inuicem deliberantibus, in electionem etiam veniebat Matthias. Fuisse autem hunc unum ex septuaginta discipulis, quos antea sibi quoque elegerat Dominus Iesus, Eusebius testatur. Eum itaque, simul congregati Apostoli, facta ad Deum precatione & missa sorte, diuinitus in Apostolum electum esse, ipsa experientia ac euentu edocentur. Quod verò munus tum temporis Matthias sorte adeptus est, illud summa etiam cura ac diligentia administravit; & accepto, æq; ac reliqui, Spiritu sancto, perrexisse fertur in partem quandam Æthiopiæ, maxime agrestem, ac ibi hominibus Barbaris denuntiassè Euangelium Christi & sic pie obiisse.

Circumfertur liber quidam Abdiæ inscriptus, in quo inter cætera habetur: Matthiam hunc fuisse de nobili genere, ac habuisse parentes de tribu Iuda opulentos: ab ineunte ætate ipsum in lege diuina optime fuisse institutum: vsunque esse præceptore, Simone quodam, homine literatissimo. Tandem vero etiam Giscolæ, in Galilæa, ipsum in publica ac longa disputatione de religione disseruisse cum Ariano Pontifice: ibiq; & lapidatū & truncatum fuisse. Ista, & alia quamplurima, quæ ex illo autore de singulis Apostolis huc annotari potuissent, cum nō apud omnes fide digna

digna habeantur, data opera in medio & suo
autori relinquere visum est.

DE MATTHIA A-
postolo,

EPIGRAMMA.

*Solus hic est omnes inter, quem sorte legebant,
Intulerat Iudas cum sibi sponte necem.
Agrestem Aethyopum urbam, qua barbara
gens est.
Instruxit veri religionis Dei.
Sed tandem saxis furibunda à plebe petitus
Extremum intrepide clausit in orbe diem.*

F I N I S.

